

Цей ритм колон... Цей віковий граніт,
Суворий і скупий на переливи...
І неба молодого синя грива,
І ялиновий теплий оксамит.

Це — Мавзолей... Чіткі квадрати плит —
Неторканої тиші оборона.
І древнього майдану вільний плин,
І сонця августійшого корона...

Він тут лежить.
Притомлене крило
Китайка опуска йому на груди.
Чи думалось, що Мавзолей цей буде?
Напевне ж — ні! Та й ніколи було:
Він працював.
А як життя сплигло —
Його в цей Мавзолей поклали люди.

І з того дня вони до нього йдуть,
Минаючи десятиліть ковчеги.
І ця із поколінь безсонна черга
Впадає із минулого в майбутть.

Не черга, ні!
Було тих черг, було...
Вони в горлянках берегів скипали,
Вони змивали відчаєм вокзали,
Коли воєнним гоготом ревла,

І примерзали до дверей крамниць,
У хлібних каргах звались поіменно...
Та з часом опадала їхня міць
І танула у пісках однодення.

А цю ріку спрямовує любов.
В серцях людських струмить її коріння.
За всіх часів один у неї рівень,
Що не підвладний змінності умов.

Ніхто не визнача їй етикет,
Сама ріка диктує свої норми;
Увільнена від шорів уніформи,
Вона тече — і гордий її лет!

Тут кожен із своїм обличчям.
Мур
Пересторог не прогинає плечі:
Безпосередня в подиві малеча,
Статечна старість, юності безжур.

Були тут люди вищої краси!
Шинелі їхні дихали походом.
Тут якось похитнувся наркомпроду,
Подейкували: голод підкосив...

Ішов поет з проясненим чолом,
Беріг мислитель роздуми у вічу.
Несло свою засмагу віковічну
Неквапне і розсудливе село.

З чужих країв сюди приходив люд.
Незвичний одяг дивував і тішив.
І дипломати в протокольній тиші
Вклонялися, пильнуючи статут.

Траплялося, сховавшись в собі,

Сюди вкрадався і одвертий недруг,
Аби уздріть прочан із диких нетрів,
Що набивають в молитвах лоби.

О, як йому хотілось, далєбі,
Щоб коліньми сюди товкли дорогу:
Бо варто лише сотворити бога,
То вже й не штука — сотворить рабів.

Та, дивна річ, ішов спокійно люд.
Перемовлялися діди й онуки.
Он двоє молодят взяли за руки.
Он хтось зустрів знайомого, мабуть.

І тільки як заходили вони
В червону тишу траурного склепу,
Їх очі зацвітали чисто й тепло,
Так, ніби стріли друга давнини.

Ніхто тут запопадливо не клявсь,
Не сипав попіл на смиренну маску...
І недруг важко ніс тавро поразки,
Бо він не стільки гніву їм боявсь,

Як впевненої гідності в собі,
Що розтоптала острахи побожні...
Так, армія тоді непереможна,
Коли любов зове її на бій!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

